

Cuprins

Capitolul I	5
Capitolul II	20
Capitolul III	36
Capitolul IV	50
Capitolul V	61
Capitolul VI	80
Capitolul VII	97
Capitolul VIII	119
Capitolul IX	144
Capitolul X	165

George Orwell, *Animal Farm*

First published by Martin Secker & Warburg Ltd., 1945

Copyright: The Estate of the late Sonia Brownell Orwell

© 2002, 2011 by Editura POLIROM, pentru traducerea
în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

ORWELL, GEORGE

Ferma Animalelor / George Orwell ; trad. de Mihnea
Gafița. – Iași : Polirom, 2011

ISBN print : 978-973-46-2287-0

ISBN ePub: 978-973-46-2576-5

ISBN PDF: 978-973-46-2577-2

I. Gafița, Mihnea (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

O GEORGE
RWELL

Ferma
Animalelor

Traducere din limba engleză
de Mihnea Gafița

POLIROM
2011

Capitolul VII

Iarna a fost aspră. După vremea furtunoasă, a urmat lapoviță, apoi zăpadă și, în sfârșit, un ger mușcător care nu a mai cedat pînă la mijlocul lui februarie. Animalele duceau mai departe cum puteau reconstrucția morii de vînt, știind bine că lumea din exterior le urmărea și că oamenii invidioși aveau să se bucure și să exulte dacă moara nu ar fi fost terminată la timp.

De ciudă, oamenii pretindeau că nu Snowball ar fi fost acela care distrusese moara de vînt, ci că pereții ei prea subțiri o făcuseră să se prăbușească. Animalele știau prea bine că nu acesta era motivul. Și totuși, s-a hotărît să fie construiți pereți groși de un metru de astă dată, în loc de optsprezece țoli, ca mai înainte, ceea ce

însemna că trebuiau adunate cantități de piatră cu mult mai mari. Multă vreme, cariera a rămas îngropată sub zăpadă și nu s-a putut face nimic. S-a mai avansat puțin pe vremea geroasă și uscată care a urmat, dar munca era ucigătoare și animalele nu mai reușeau să se simtă la fel de fericite de eforturile lor ca pînă atunci. Le era mereu frig și, de obicei, și foame. Numai Boxer și Clover nu-și pierdeau entuziasmul niciodată. Squealer ținea discursuri excelente despre bucuria datoriei împlinite și despre demnitatea muncii, dar celelalte animale găseau mai multă încurajare în forța lui Boxer și în strigătul lui neobosit: „Am să muncesc mai mult“.

În ianuarie, rezervele de hrană se subțiaseră destul de mult. Rația de porumb a scăzut drastic și s-a anunțat că o rație suplimentară de un cartof avea să fie introdusă pentru a o compensa. Apoi s-a descoperit că cea mai mare parte a recoltei de cartofi înghețase în grămadă, fiindcă nu fusese acoperită destul de temeinic. Cartofii deveniseră moi și decolorați și numai cîțiva mai erau comestibili. Uneori, zile întregi, animalele nu aveau de mîncare

nimic altceva afară de tărîțe și sfeclă furajeră. Foametea parcă li se așezase dinaintea ochilor.

Era însă de o necesitate vitală să ascundă această stare de lucruri de lumea din afară. Îmboldiți de prăbușirea morii de vînt, oamenii inventau noi minciuni despre Ferma Animalelor. O dată în plus s-a răspîndit zvonul că toate animalele erau decimate de foamete și de boli, că se luptau în continuu între ele și că recuseseră la canibalism și infanticid. Napoleon era foarte conștient de rezultatele proaste care ar fi putut apărea, dacă situația reală a hranei ar fi devenit cunoscută, așa încît a hotărît să se folosească de domnul Whymper pentru a răspîndi o impresie contrară. Pînă atunci, animalele avuseseră doar cîte un contact întîmplător – sau deloc – cu domnul Whymper în vizitele lui săptămînale; acum, totuși, cîteva animale, în majoritate oi, au fost alese și instruite să facă, din cînd în cînd, în auzul lui, remarce despre cum creșteau rațiile de hrană. În plus, Napoleon a dat ordin ca lăzile goale din magazia de provizii să fie umplute aproape pînă sus cu nisip, iar

acesta să fie acoperit cu ce mai rămăsese din cereale și făină. Cu ajutorul unui pretext convenabil, domnul Whympet a fost condus prin magazia de provizii și i s-a permis să arunce o privire spre lăzi. El a fost decepționat și a raportat lumii din afară că nu era nici vorbă de lipsă de hrană la Ferma Animalelor.

Cu toate acestea, spre sfârșitul lui ianuarie, a devenit evident faptul că trebuiau procurate niște cereale de undeva. În zilele acelea, Napoleon apărea foarte puțin în public și își petrecea tot timpul în casă, care era păzită, la fiecare ușă, de câini cu înfățișare fioroasă. Iar când ieșea, apariția sa avea loc de o manieră ceremonioasă, cu o escortă de șase câini care îl înconjurau de aproape și mîrșiau spre oricine s-ar fi apropiat prea mult. Se întâmpla chiar ca nici duminică dimineața să nu apară, ci își transmitea dispozițiile printr-unul dintre ceilalți porci, de obicei prin Squealer.

Într-o duminică dimineața, Squealer le-a înștiințat pe găini, care tocmai începuseră din nou să se ouă, că trebuiau

să-și predea ouăle. Napoleon acceptase, prin intermediul domnului Whympet, un contract de patru sute de ouă pe săptămână. Cu banii obținuți pe acestea urma să se achiziționeze suficiente cereale și făină pentru a susține ferma pînă la venirea verii și la ameliorarea situației.

Cînd au auzit una ca asta, găinile au scos un țipăt cumplit. Fuseseră prevenite mai demult că un asemenea sacrificiu s-ar fi putut dovedi necesar, dar ele nu crezuseră că într-adevăr se putea întîmpla. Tocmai își pregăteau cuibarul pentru clo-citul de primăvară și au protestat spunînd că era o crimă să li se ia ouăle tocmai atunci. Pentru prima oară de la alungarea domnului Jones, a avut loc ceva ce aducea a rebeliune. Conduse de trei găinușe tinere din rasa Minorca Neagră, găinile au făcut un efort hotărît pentru a modifica decizia lui Napoleon. Metoda lor s-a dovedit una simplă: se cățarau sus pe grinzi și-și depuneau ouăle direct acolo, de unde acestea cădeau și se spărgeau pe podea. Napoleon a procedat și el la fel de simplu, rapid și fără scrupule. El a ordonat ca

rațiile găinilor să fie oprite și a decretat că orice animal care ar fi dat unei găini fie și un bob de porumb urma să fie pedepsit cu moartea. Cîinii au vegheat ca aceste dispoziții să fie duse la îndeplinire. Găinile au rezistat timp de cinci zile, apoi au capitulat și s-au întors în cuibare. Între timp, muriseră nouă dintre ele. Trupurile lor au fost înmormîntate în livadă și s-a anunțat că muriseră de coccidioză. Domnul Whymper nu a aflat nimic despre această problemă, iar ouăle au fost livrate corect; de atunci înainte, camionul unei băcănii a început să vină la fermă, în fiecare săptămîină, pentru a le ridica.

În tot acest răstimp, nimeni nu mai știa nimic despre Snowball. Se spunea că s-ar fi ascuns la una dintre fermele vecine, fie la Foxwood, fie la Pinchfield. Napoleon se afla acum în relații ceva mai bune cu ceilalți fermieri decît înainte. În curte se găsea, din întîmplare, un ster de cherestea care fusese depozitată acolo cu zece ani mai înainte, cînd fusese defrișată o pădurice de fag. Era bine uscată și domnul Whymper îl sfătuisese pe Napoleon s-o vîndă;